

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2086/2024
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Радивој Симоновић“, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 510/24 од 10.04.2024. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 510/24 од 10.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 510/24 од 10.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 879/21 од 13.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој она име топлог оброка и регреса – разлике укупне зараде за период од 01.08.2018. године до 31.08.2021. године, исплати износ од 211.964,53 динара, са законском затезном каматом почев од 07.07.2023. године па до исплате, као и износ од 72.502,39 динара, на име затезне камате обрачунате до 06.07.2023. године, те да се обавезе тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 510/24 од 10.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и првостепена пресуда у одбијајућем делу и у делу којим је одређено да тужила сноси своје трошкове поступка је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде по основу трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора тужиљи као запосленој код туженог на радном месту ..., којој је исплаћивана зарада у висини минималне, с обзиром да јој је основна плата била нижа од минималне нето зараде. О овом праву тужиље судови су одлучили у складу са закључком Грађанског одељења Врховног касационог суда усвојеним на седници одржаној 05.07.2022. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Такође, ревизијом се оспорава и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Код изложеног, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиља је тужбу са захтевом за исплату новчаног потраживања поднела 04.09.2021. године. Поднеском од 21.07.2023. године тужиља је преиначила тужбу повећањем захтева којим је тражила обавезивање туженог на исплату новчаног износа од 284.466,39 динара, што чини вредност побијаног дела правноснажне пресуде, а што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић